

KYBER FUTBAL

2. 2. 2. 2.

PRIPOJ SA DO SVETA, KTORÝ
POTREBUJE NOVÝCH FUTBALOVÝCH HRDINOV

JÚLIUS BELAN

ILUSTROVALA KATARÍNA VRONKOVÁ

www.elist.sk

JÚLIUS BELAN

KYBERFUTBAL

2. 2. 2. 2.

Autor: © Július Belan
Ilustrácie: © Katarína Vronková
Obálka: © Zuzi Maat
Redaktor: Táňa Sadloňová
Vydavateľstvo: © Elist s. r. o., Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2021, prvé vydanie
Tlač: Print4U, s.r.o., Košice

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-412-0

KYBERFUTBAL

2. 2. 2. 2.

1. VITAJTE!... ALEBO MALÉ OKIENKO DO MINULOSTI A VEĽKÉ DO SÚČASNOSTI

„Dnes bude odpovedať Artúr!“

Túto vetu naozaj nemám rád. Hlavne, keď mám rozprávať o učive z dejepisu. Na dátumy a sled rôznych udalostí nemám hlavu. Sám vás ale hneď z úvodu musím previesť istými dejinami. Bez nich by písanie tohto zápisníku nemalo význam.

Pýtate sa, aký má vôbec zmysel písať si ho? Veľký! Ak ho niekto nájde, otvorí a začne čítať, dozvie sa, čo sa stalo, keď som žil ja.

Bude mať iba papierovú formu. V dnešnej dobe je práve papierová verzia zápisníku veľmi vzácna. Elektronika sa totiž môže pokaziť, vyskratovať, ale papierový zápisník nie. Navyše dnes už papierové knihy či učebnice skoro ani neexistujú. Je to skôr rarita a k nej chcem zaradiť aj tento zápisník. Keď som povedal mamke o svojom pláne, veľmi sa čudovala:

„Ledva si zvládneš písať domáce úlohy a nie to ešte zápisník!“

Dávala tomu deň, dva... Vraj ma písanie omrzí. Ale ja som vedel, že sa mylí!

Všetko sa začalo dávno pred mojím narodením. Na planéte Zem sa začal šíriť vzduchom veľmi nebezpečný vírus. Dostal meno NARUBY 321. Najskôr nebol až taký nebezpečný, no postupne sa ním nakazilo stále viac a viac ľudí. Začali o ňom písať novinári a správy sa šírili aj do televízie.

Vírus sa prejavoval naozaj čudodne – nakazení začali vystrájať neuveriteľné bláznovstvá. Šoféri namiesto jazdenia dopredu cúvali, jednotkári sa odrazu učili na štvorky, štvorkári zasa na jednotky. Ľudia sa natierali paštétou, počas noci vykrikovali z okien, plazili sa po štyroch alebo sa snažili umývať metlou.

Čo bolo najhoršie, všetci boli neovládateľne zlí

HMM... UŽ NEMÁME
PAŠTÉTU. SKÚSIM TO
S NATIERKOVÝM
MASLOM.

a chceli sa s každým hádať a biť.

Dlho sa nevedelo, odkiaľ tento vírus prišiel. Kto ho pustil do sveta? Nejaký neuznaný chemik? Alebo vyšinutý profesor, ktorého pohryzol mäsožravý slimák? Mimoszemšťania? Teórií bolo naozaj veľa. Presnú odpoveď dodnes nikto nepozná.

Po mnohých rokoch predsa prišlo k jednému dôležitému objavu! Vírus sa dal liečiť! Ako? Liekmi vyrobenými z kôry hociktorého stromu! Všetci sa tešili, že sa život vráti do normálu, a tak sa stalo, že stromy mizli raketovou rýchlosťou a nové nestíhali rásť.

Dnes je rok 2222. Ľudia spravili všetko preto, aby čo najviac zabránili šíreniu vírusu, ale NARUBY 321 napriek tomu stále existuje.

Už nežijeme na planéte Zem. Vírus ju poznačil natolko, že kvôli úbytku zelene sa ľudstvo muselo odsťahovať z planéty. Konkrétne do štyroch vesmírnych lodí. Volajú sa Sever, Juh, Východ a Západ. Ja s mamkou a tatkom žijeme na lodi Západ. Sú to obrovské kolosy a v každom býva niekoľko miliónov ľudí, rozdelených podľa národností a krajín, v ktorých žili na Zemi. Lode preto majú veľa poschodí. Na každom z nich je nespočetné množstvo bytov, obchodov a dôležitých inštitúcií. Každé poschodie vyzerá takmer na vlas rovnako. Dokonca i vchodové dvere do bytov. Odlišné sú len ich poradové čísla. Všetko je tu ladené dobiela. Občas mi to ide na nervy.

Keby bolo na mne? Lodiam by som dal lepšie mená a steny vymaľoval farebne. Možno by sme boli šťastnejší. Minimálne ja.

2. AKO TO TU CHODÍ

Ja som sa na vesmírnej lodi Západ už narodil. Pred dvanástimi rokmi. A pred trinástimi sa celé ľudstvo presťahovalo na lode. Život na Zemi poznám len z rozprávania rodičov, z internetu a iných digitálnych zdrojov. Vírus medzi nami ale stále neprestal strašiť, a na to, aby sme ho obmedzili, musíme mimo bytu nosiť na hlavách špeciálne prilby. Len tak sa môžeme s niekým stretnúť na lodi. Nie je to ktoviečo.

Doba sa neuveriteľne zmenila. Ľudia pracujú takmer iba z pohodlia bytov. Mini autá, slúžiace na premiestňovanie sa po lodi, sa šoférujú samé. Môžeme sa aj normálne prejsť po vlastných, napríklad do obchodu. Ak by som bol lenivý ako niektorí moji spolužiaci, jednoducho by som naskočil na pohyblivý chodník a zoskočil z neho rovno pred obchodom.

Ak si chceme čokoľvek zaobstarať a nechceme riskovať nákazu vírusom, objednávame cez počítač. Tovar nám nepríde doniesť kuriér v šiltovke, ale dron. Tie sú rôzne. Záleží od veľkosti tovaru. Za ten sa už neplatí papierovými peniazmi, ale len elektronickými. Keď mamka platí v obchode, priloží ukazovák na skener a vďaka odtlačku prstu platba ihneď prebehne. Je bežné, že bohatšie rodiny majú doma na upratovanie robotov.

My k tým šťastlivcom ale nepatríme. Domáce práce tak musím robiť ja. Vysávam, umývam riad a, samozrejme, utieram prach. Pravdaže, pracovná náplň sa odvíja od mojich aktuálnych známok.

Aby som nezabudol, chodím do šiesteho ročníka. Alebo, presnejšie povedané, sedím doma a vyučovanie prebieha cez Učítač. Je to špeciálny počítač určený len na výučbu, takže hry a iné zábavky... nehrozí. Svojich spolužiakov poznám takmer len z obrazovky. S najbližšími si volávam cez videohovor a občas si dáme stretko na chodbách lode. Ale naozaj iba občas...

Väčšina ľudí je posledné roky osamelá. Tí, čo sa zobrali pred asi 15 rokmi, mali šťastie. Teraz je nadviazanie vzťahu skoro nemožné. Všetky sú viac virtuálne. Zaľúbenci sa síce môžu stretnúť, ale vždy v prilbách. Bozkávanie je na vlastné riziko. Mnohí si preto dajú radšej virtuálne rande, i keď bozkávanie displeja nie je zrovna záživné.

Musím uznať, táto doba má aj výhodu. Pár deciek z mojej virtuálnej triedy fakt nemusím. Oni mňa tiež nie. Neviem si predstaviť, ako by sme medzi sebou fungovali, keby sme chodili do normálnej triedy.

V škole sa učíme klasické predmety – slovenčinu, matiku, fyziku, angličtinu, no pribudli nám aj predmety ako programovanie, kompjuteristika, futuroviralistika, virtuálny telocvik a mnoho iných. Od mala sa učíme ovládať rôzne počítačové programy, lebo nás neskôr budú živiť. Ako môjho tatka. Patrí k miliónom ľudí, ktorí pracujú z domu a na diaľku

riadia stroje, ktoré vyrábajú lietajúce mini autá. Mamka zase cez počítač ovláda výrobu kozmetických prípravkov.

Vtipné na dnešnej dobe je, že na väčšinu chorôb sa našli účinné spôsoby liečby. Na NARUBY 321 však stále nie. Skúšali to už rôzni odborníci, ale ich účinné lieky neboli práve najúčinnnejšie. Kto by vynášiel skutočný liek na liečbu NARUBY 321, dozaista by sa stal boháčom. Okrem kôry niet lepšieho lieku a tej je nedostatok. Na lodiach je stromov pramálo. Sú zasadené v špeciálnych miestnostiach a nové sa tam vypestovať nedajú.

Na poriadok vo vesmírnych lodiach dohliadajú policajní Viro roboti. A poviem vám, sú poriadne nebezpeční! V telke dávajú neraz záznamy z naháňačiek a je to akčnejšie ako najakčnejšie filmy, ktoré som

kedy videl. Raz som sa prechádzal po chodbe môjho poschodia a takmer mi strhlo prilbu z hlavy, keď okolo mňa rýchlo prefrčalo policajné Viro auto.

O 15 MINÚT NESKÔR

Policajní roboti sú ovládaní ľuďmi, ktorí vyštudovali policajnú Viro školu. Mamke som raz povedal, že by som takú školu chcel vyštudovať a chytať zločincov na diaľku. Podľa jej slov by som sa ale musel učiť viac ako doteraz. Vraj pri mojich terajších známkach to skôr vyzerá, že ja budem tým, koho budú Viro roboty naháňať. Veľkú hlavu si z jej slov ale nerobím – na zlepšenie prospechu mám času ešte habadej.

Keď som pri tom učení, nedá mi nespomenúť to, že nás vyučujú prevažne len humanoidi, ktorí vyzerajú ako skutoční ľudia. Majú v sebe naprogramované všetko učivo a ľudské správanie. Dokážu nás vnímať, oznámkovať, zažartovať si, ale aj nám dať poriadne

náročné úlohy a ešte náročnejšie testy. Prísni vyučujúci nebývajú veľmi obľúbení, ale nájdu sa aj takí, ktorých majú žiaci radi. Ja mám najradšej učiteľa vesmírostiky. Asi najmä preto, že sa dosť často kazí. Tým pádom nám toho veľa nepovie. Prípadne sa mu prehodí niečo v kontaktoch, začne hovoriť rôzne vtipné nezmysly a každému rozdáva jednotky. Dokonca aj takému lajdákovi, akým som podľa mojej mamy ja.

3. ZIBIRIS

Ak sa zrovna neučím, nehrám hry, nečítam komiksy či nebrádzim po internete, horlivo debatím s rodičmi o planéte Zibiris. Práve na nej sa začína budovať nový svet. Povráva sa, že pri troche šťastia sa tam do dvoch rokov dostaneme. Na Zibirise sa už vírus testoval a nemá najmenšiu šancu na prežitie.

Náš budúci domov som ešte nenavštívil, ale počul som, že je tam krásne. Podmienky na život sú výborné – planétu Zibiris obývajú najrozličnejšie zvieratá, voda je krištáľovo čistá a zem je ideálna na pestovanie ovocia a zeleniny. Rastú na nej úplne iné rastliny a stromy, než kedysi na Zemi. Robostavbári postupne budujú domy, aby sa ušlo bývanie každému. Veľmi som zvedavý, ako taká výstavba planéty prebieha. Škoda, že môj tatko nepatrí k robostavbárom... Budem si teda musieť počkať. Ak sa sen o živote na novej planéte stane jedného dňa skutočnosťou, určite o nej napíšem ďalší zápisník.

Žiaden námet na písanie by však neexistoval, keby planétu Zibiris náhodne neobjavil jeden kozmonaut.

Stalo sa to tak, že zaspal a hlava mu odkvacla na riadiaci pult. To spôsobilo, že sa odchyľil od plánovanej trasy a kým sa zobudil, zistil, že letí ku neznámej planéte. Učiteľka vo Viro škole ma raz vyhrešila kvôli tomu, že som zaspal. Ale odvtedy, čo bola nájdená planéta Zibiris, už žiadna vyučujúca nevyhrešila žiaka za to, že sa ráno pripojil neskoro na hodinu.

4. DRÍMBOX A INÉ HRAČKY

Prakticky všetci trčíme iba doma a zábavu nám poskytuje elektronika. Na dovolenky nemáme kam chodiť. Naše výlety zahŕňajú maximálne cestu do obchodu alebo posilňovanie nôh pri chôdzi po schodoch. V najlepšom prípade môžeme rodičom sadnúť do auta a povoziť sa po lodi, no všetko je stále o tom istom.

Ak túžime po šume vln a vôni mora – žiaden problém. V špeciálnom ovládači na ešte špeciálnejší televízor si naklikáme požadovanú digifragmavizuálnu verziu a hneď máme na stenách obývačky nádherné pohybujúce sa vlny. Po izbe sa rozlieha príjemný spev čajok a vôňa slanej vody nám spolu so šumom vln dávajú pocit, že sme na naozajstnej lodi.

Okrem mora si môžeme v ktorejkoľvek izbe nalaadiť napríklad sneženie, západ slnka, dážď alebo dúhu. Za túto možnosť vďačíme špeciálnym Drímboxom – škatuliam, ktoré pripojíme k televízoru a po nasadení virtuálnych okuliarov sa ocitneme, kdekoľvek chceme. Drímbox je ale drahý. Rodičia naň šetrili fakt dlho. Nebol to ani tak môj splnený sen, skôr mojej mamky. Miluje prechádzky v prírode, zbieranie húb a pozorovanie zvierat. A vďaka jednej škatuľke a okuliarom sa po práci dostáva na miesto, ktoré jej

na vesmírnej lodi veľmi chýba. Keď sa nechce ,prechádzať sama, zvykneme si s tatkom nasadiť okuliare aj my, a tak sa v lese ocitneme všetci. Na idyllickej rodinnej prechádzke z pohodlia gauča.

A čo sa týka dovoleníek? Chodievame pravidelne. Eiffelova veža, Čínsky múr, Mexiko, alebo aj naše Tatry... Minulý týždeň sme dokonca prebádali Antarktídu! Mal som pocit, že som na všetkých miestach naozaj bol. Vidieť ich na vlastné oči by bola neskutočná paráda! Žiaľ, doba to neumožňuje, a preto som rád aj za virtuálne dovolenky.

Drímboxy nám plnia sny o návšteve obľúbených miest, a hologramy zase umožňujú stretávať sa so svojimi najbližšími, ktorí tu už nie sú. Starých rodičov už nemám, no môžeme sa s nimi stretnúť práve cez hologram spomienok. Vždy, keď ho pustím, sa v obývačke objavia starký so starkou v skutočnej veľkosti. Povedia pár slov,

usmejú sa a zakývajú nám. Je to veľmi pekné – môcť byť aspoň takýmto spôsobom s ľuďmi, ktorých sme stratili.

5. DARČEK NAD VŠETKY DARČEKY

Kto bude čítať tento zápisník, určite si povie: „*Chlapče, čo ti v tvojej dobe chýbalo? Dokonca máš z okna výhľad rovno na vesmír. Pozeráš sa na hviezdy, letiace satelity a môžeš striehnuť, či neuvidíš letieť UFO. Nemusíš pozerieť na parkoviská a rozbité chodníky ako kedysi decká žijúce na Zemi.*“

Napriek všetkým fantastickým vymoženostiam, ktoré na vesmírnej lodi máme, sa predsa len občas nudím. Chýbajú mi skutočné kamarátstva, zážitky a aj frajerka. Dokonca mi chýba šport. V dávnej dobe bol na Zemi neuveriteľne populárny. Venoval sa mu takmer každý. A ten, kto nie, bol minimálne fanúšikom.

V dnešnej dobe existujú len virtuálne závody, strieľačky a ‚skákačky‘ na všetky možné i nemožné spôsoby. Ozajstnému športu sa nevenujeme ani na virtuálnej telesnej. Vyučovanie prebieha tak, že si púšťame videá s návodmi, ako robiť brušáky, skákať cez švihadlo či robiť kliky a drepy. Je to nuda, a pritom športovanie musela byť úžasná vec! Ja by som si veľmi rád zahral futbal. Tatko mi vravel, že môj prapradedko bol aktívny futbalista a hrával aj za rodné mesto.

Tatko má dokonca odloženú futbalovú loptu. Už sa s ňou nehráva, a tak si ju občas požičiam. Skúšam